

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elcogás, S.A.

Strona pozwana: Administración del Estado e Iberdrola, S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładnia art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jak również wykładnia orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przedmiocie rzeczzonego postanowienia (w szczególności wyroki w sprawach C-379/98 oraz C-206/06) pozwala na uznanie za „pomoc przyznawaną przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych” kwot przyznawanych corocznie na rzecz spółki Elcogás będącej właścicielem szczególnej instalacji wytwarzającej energię elektryczną, zgodnie z treścią nadzwyczajnych planów przywrócenia rentowności zatwierdzonych przez radę ministrów, jeżeli pobór tych kwot wchodzi w zakres ogólnej pozycji „kosztów stałych systemu energii elektrycznej”, które są opłacane przez ogół użytkowników i przekazywane przedsiębiorstwom z sektora energii elektrycznej poprzez kolejne rozliczenia realizowane przez Comisión Nacional de Energía zgodnie z wcześniej ustanowionymi prawnie kryteriami i bez żadnego zakresu uznania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca (Hiszpania) w dniu 22 maja 2013 r. — Barclays Bank S.A. przeciwko Sarze Sánchez Garcíi i Alejandro Chacónowi Barrerze

(Sprawa C-280/13)

(2013/C 226/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Barclays Bank S.A.

Strona pozwana: Sara Sánchez Garcíi i Alejandro Chacón Barrera

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz zasady prawa wspólnotowego ochrony konsumentów i równowagi stron umowy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu hiszpańskiemu dotyczącemu hipoteki, które pomimo że przewiduje, iż wierzyciel hipoteczny może domagać się zwiększenia zakresu zabezpieczenia, wówczas gdy wartość wyceny nieruchomości obciążonej hipoteką ulegnie obniżeniu o 20 %, nie przewiduje, by w ramach postępowania egzekucyjnego z nieruchomości obciążonej hipoteką będący konsumentem dłużnik egzekwowany mógł domagać się, po wykonaniu kontrwyceny, ponownego ustalenia tejże wartości wyceny, przynajmniej dla wywołania skutków z

art. 671 LEC⁽²⁾, wówczas gdy uległa ona zwiększeniu w tym samym lub wyższym stosunku w okresie pomiędzy ustanowieniem hipoteki a prowadzoną z niej egzekucją?

- 2) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich i zasady prawa wspólnotowego ochrony konsumentów i równowagi stron umowy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one hiszpańskiemu porządkowi procesowemu dotyczącemu prowadzenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do wierzytelności zabezpieczonej hipoteką, który przewiduje, że wierzycielowi egzekwującemu może zostać przysądzona własność nieruchomości obciążonej hipoteką za 50 % jej wartości wyceny (obecnie 60 %), co prowadzi do nieuzasadnionego poszkodowania będącego konsumentem dłużnika egzekwowanego na odpowiednio 50 % (obecnie 40 %) tejże wartości wyceny?
- 3) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz zasady prawa wspólnotowego ochrony konsumentów i równowagi stron umowy należy interpretować w ten sposób, że dochodzi do nadużycia prawa i bezpodstawnego wzbogacenia, wówczas gdy wierzyciel egzekwujący po przysądzeniu na jego rzecz własności nieruchomości obciążonej hipoteką za 50 % (obecnie 60 %) wartości wyceny wnosi o wszczęcie egzekucji obejmującej pozostałą do całkowitej spłaty długu kwotę, pomimo że wartość wyceny i/lub rzeczywista wartość przysądzonej nieruchomości przekracza całkowitą wysokość zadłużenia, mimo że działanie to jest dopuszczalne w krajowym prawie procesowym?
- 4) Czy dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz zasady prawa wspólnotowego ochrony konsumentów i równowagi stron umowy należy interpretować w ten sposób, że przysądzenie własności nieruchomości obciążonej hipoteką o wartości wyceny lub rzeczywistej wartości przekraczającej całkowitą wysokość pożyczki hipotecznej prowadzi do zastosowania art. 570 LEC zamiast art. 579 i 671 LEC, a w konsekwencji należy uznać, że doszło do całkowitego zaspokojenia wierzyciela egzekwującego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

⁽²⁾ Hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 13 marca 2013 r. w sprawach połączonych T-229/11 i T-276/11 Inglewood i in. przeciwko Parlamentowi, wniesione w dniu 22 maja 2013 r. przez Lorda Inglewooda i in.

(Sprawa C-281/13 P)

(2013/C 226/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lord Inglewood i in. (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.-N. Louis i D. Abreu Caldas)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie i orzeczenie
 - uchylecia wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) z dnia 13 marca 2013 r. w sprawach połączonych T-229/11 i T-276/11 Inglewood i in. przeciwko Parlamentowi;
- wydanie nowego rozstrzygnięcia i orzeczenie:
 - niezgodności z prawem decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego podnoszącej wiek emerytalny z 60 do 63 lat i uchylającej szczególne formy korzystania z emerytury, czy to w formie wcześniejszej emerytury, czy to w części w formie wypłaty kapitału;
 - stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji;
 - obciążenia Parlamentu kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnoszą odwołanie od wyroku Sądu, na mocy którego Sąd oddalił wniesione przez nich skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego odmawiających przyznania im możliwości skorzystania z emerytury w ramach uzupełniającego systemu emerytalnego, czy to w formie wcześniejszej emerytury, czy po ukończeniu 60 roku życia, czy też w formie wypłaty emerytury w formie kapitału.

Po pierwsze wnoszący odwołanie podnoszą naruszenie prawa przez Sąd, ponieważ zaskarżone decyzje nie uwzględniają nabytych przez nich uprawnień względnie uprawnień będących w trakcie nabywania na warunkach określonych i zaakceptowanych w chwili wstąpienia przez nich do służby.

Po drugie Sąd naruszył prawo oddalając zarzut dotyczący naruszenia art. 27 ust. 2 statutu pośła, podczas gdy przepis ten precyzował, że prawa nabyte bądź będące w trakcie nabywania pozostają w mocy. Decyzja z dnia 1 kwietnia 2009 r. dokonała bowiem naruszenia praw nabytych wnoszących odwołanie, to znaczy praw osób ubiegających się o przyznanie wcześniejszej emerytury, o przyznanie emerytury począwszy od ukończenia 60 roku życia lub, w danym wypadku, w części w formie wypłaty kapitału.

Po trzecie Sąd naruszył prawo również orzekając, że statut pośła nie miał zastosowania, ponieważ wszedł on w życie po wydaniu decyzji z dnia 1 kwietnia 2009 r., będącej aktem o charakterze generalnym, podczas gdy decyzje indywidualne stanowiące przedmiot skargi zostały wydane po tej dacie.

Po czwarte Sąd naruszył prawo oddalając zarzut dotyczący naruszenia zasady równego traktowania, podczas gdy wnoszący odwołanie mogli w uzasadniony sposób oczekiwać możliwości skorzystania z emerytury na warunkach określonych i obowiązujących przez większość okresu, w którym opłacali składki

bądź w dniu zakończenia przez nich sprawowania ich funkcji, w większym stopniu aniżeli osoby, które skorzystały z przepisów szczególnych, a mianowicie osoby, które nadal pozostawały w służbie i ukończyły 60 rok życia przed wejściem w życie decyzji z dnia 1 kwietnia 2009 r., tj. w dniu 14 lipca 2009 r.

W końcu Sąd naruszył prawo oddalając zarzut dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności po tym jak stwierdził, że skutki kryzysu finansowego i przewidywalne skutki utworzonego tymczasowo funduszu, który zostanie nieuchronnie zlikwidowany, dotkną jedynie 10 % osób ubezpieczonych w uzupełniającym systemie emerytalnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Darmstadt (Niemcy) w dniu 28 maja 2013 r. — Rechtsanwalt H (syndyk masy upadłości G.T. GmbH) przeciwko H. K.

(Sprawa C-295/13)

(2013/C 226/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Darmstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rechtsanwalt H (syndyk masy upadłości G.T. GmbH)

Strona pozwana: H. K.

Pytania prejudycjalne

Pytania dotyczące wykładni art. 1 ust. 2 lit. b), art. 5 pkt 1 lit. a) i art. 5 pkt 1 lit. b) art. 5 pkt 3 Konwencji o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30.10.2007 r. ⁽¹⁾ (zwanej dalej „konwencją z Lugano II”) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego ⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1346/2000”):

- 1) Czy sądy państwa członkowskiego, na terytorium którego wszczęto postępowanie upadłościowe dotyczące majątku dłużnika, są właściwe do rozpoznania powództwa syndyka masy upadłości przeciwko prezesowi dłużnika o zwrot płatności, których dokonano po wystąpieniu niewypłacalności spółki lub po stwierdzeniu jej nadmiernego zadłużenia?